

Tredje söndagen i fastan Årg 2 - Kampen mot det onda

Senast uppdaterad 2011-02-02

David var nog en som verkligen hade lärt känna Gud som stor och mäktig. Det kan man ju i alla fall se när man läser alla psalmer han skrivit i psaltaren. Säkert hade han också fått uppleva hur Gud hjälpt honom när han vaktade sina får. Jag menar… att vara liten och att slåss mot björnar och lejon med pinnar och stenar. Det är inte så lätt. Men det hade han gjort – och Gud hade hjälpt honom. Säkert hade han fått se Gud gripa in och räddat både honom och fåren. David måste ha känt en stor tacksamhet till Gud och säkert är det därför han reagerar som han gör när han är på besök hos sina bröder vid frontlinjen…

Israels armé stod uppradad inför filistéernas armé. Rädda och skramlande stod de och darrade av rädsla eftersom fienden hade sitt enorma och stora ”vapen” nämligen Goliat. Så hade det hållit på ett tag. Varje dag kom Goliat dit och utmanade israeliterna, men ingen vågade gå emot honom eftersom han var så stor och stark. Dessutom brukade han avsluta sin utmaning med att, kanske lite förnöjt, säga att nu har jag hånat Israels armé…

Det är nu som David dyker upp. Han har inte hört detta innan, och han kan inte fatta hur hans landsmän bara står där och hör på när någon hånar Guds eget folk.

”Varför hoppar ni inte på honom bara?” undrar David (efter att också fått veta om att där fanns en belöning i form av skattelättnad och ev. en fru…) ”Ni kan väl inte låta någon tala illa om vår Gud??”

Men det var ingen som var så noga med det verkar det som. Dom var mest rädda av sej. För inte kan man väl ge sej på en så då stor krigare?? Det verkar ju omöjligt.

Men David visste att det kan man visst. Han hade ju till och med erfarenhet av att Gud griper in i svåra situationer.

Och du vet hur det hela gick. Många försökte hindra honom från att gå emot den onde Goliat. Hans bröder tyckte han skulle gå hem och leka med sina får, och Saul ville sätta på honom en rustning, men David gick som han var – med Gud... ..och några stenar i fickan.

Goliat hånade David när han kom. Han förbannade honom med sina gudar, men David sa:”du kommer emot mej med svärd, spjut, rustning och lans, men jag kommer mot dej i Herren Sebaots namn varpå han kastade en sten som träffade Goliat rätt i pannan.(Här brukar söndagsskolans lektion sluta, men fortsättning lyder…) Goliat faller, David rusar fram och tar upp Goliats tunga svärd. Med det hugger han av honom huvudet. På så sätt vann David seger över Goliat.

Egentligen händer väl samma saker idag. Även om det inte sker genom storvuxna soldater med svärd och spjut. Dagligen hånas Gud och de troende på ett eller annat sätt via radio, tv, tidningar eller i samhället. Och… ...vad gör vi åt det?

Tänk om David skulle komma hit och höra vad som sägs om Gud idag. Han skulle nog säga:Varför gör ni inget? Ska vi ”hoppa på dom”? Vågar ni inte? Har ni vant er vid det så ni inte längre hör vad dom säger? Bryr ni er inte?

Ja… det är frågan. Bryr vi oss om att man talar illa om den levande Guden? Och vad gör vi i så fall åt det?

Lennart Henricsson, Barn-Oaswww.barn-oas.nu